

Društvo pohodniki Triglav Nova Gorica
Gradnikove brigade 49
5000 Nova Gorica
gsm: 041 735 202 ALI 041 781 726
E pošta: mirjamsilic@volja.net
Spletna stran: www.pohodnikitriglav.si

Zadnji vikend v septembru je naše društvo gostilo dve tudi skupini IVV pohodnikov: Estonce in Norvežane. V petek smo skupino iz Estonije popeljali v Kobarid po Spominski poti miru. Z vodičem Fundacije poti miru v Posočju Miho Uršičem smo prehodili pot do kostnice, Tonocove utrdbe, čez Sočo do slapu Kozjak in nazaj do spomenika 1. svetovne vojne na prostem ter mimo obnovljenega Napoleonovega mostu v Kobarid.

V soboto smo Norvežane vodili skozi Solkan ob sedaj odprtji meji z Italijo in jim predstavili tragičen del naše zgodovine. Na Trgu Evrope smo okrog mozaika sklenili z roko v roki krog ter tako povdarili pomen prijateljstva vseh narodov. Skozi star tunel smo peščali na Kapelo, od koder so z zanimanjem opazovali, kako blizu sta si Nova Gorica in Gorica, kako blizu so Julijske Alpe in Jadransko morje s Trstom. V Panovcu smo se nato naužili pozitivne energije, se nadihali svežega zraka.

Zadnji dan druženja smo preživel na Krasu. Nadaljevali smo z »rdečo nitjo« Meja nekoč in danes: Solkan, Šempeter, Vrtožba, Miren, Opatje selo... V Temnici smo izvedeli nekaj o zgodovini, arhitekturi in življenu na Krasu. Obiskali smo TIC v stari šoli. Uživali smo ob prelepem pogledu, ki ga ponuja ta razgledna točka. Iz Lipe smo se nato peš podali na Trstelj, mimo Železnih vrat na Pedrovo. V Zelenem gaju smo pripravili družabno srečanje.

Oboji naši gostje so bili zelo navdušeni nad našo naravo, nad gostoljubnostjo in odprtostjo članov našega društva. Zelo smo se potrudili, da odnesemo lepe vtise o naši Goriški.

Zapisala: Mirjam Silič

Estonci pri nas: dne 26.9.2008

S kruhom, piransko soljo, olivnim oljem iz Terni in žganjem smo sprejeli Estonce.

Tako smo naslednje jutro, 26.9.2008, pričeli skupno srečanje in pohod. Ker nesreča nikoli ne počiva, se je zgodilo, da se je Estoncem pokvaril avtobus. Treba je bilo ukrepati: Avrigo je rešil situacijo. Darja pa je šoferju pomagala do mehanika.

V Kobaridu nas je čakal vodič, ki nas je popeljal na Pohod miru. Prvi postanek z razlago zgodovine je bil pred Kostnico v Kobaridu.

Kostnica v Kobaridu je največja kostnica italijanskim vojakom (7760 od tega je 2748 nepoznanih) padlim med 1. svetovno vojno v Sloveniji. Urejena je ob cerkvi Sv. Antona Padovanskega. Ob poti do nje so postaje Križevega poto. Kostnica je naszala v času, ko so Italijani sistematično urejali vojaška pokopališča in je edina v Sloveniji. Ostale posmrtnе ostanke so prepeljali v Redipuglio in na Oslavje. Otvoritve (18.9.1938) se je udeležil tudi Benito Mussolini.

Ogledali smo si tudi cerkev Sv. Antona na kostnici. Nekaj detajlov iz njene notranjosti

Gremo dalje proti ostankom Tonocovega gradu .

Ostanki Tonocovega gradu, ki je zaradi svoje naravne pozic dolga stoletja služil kot utrdba. Naseljena je bila v različnih obdobjih tja od bakrene dobe do srednjega veka. Vrhunec naselitve je doživel v pozni romanski in pozni antični dobi. Proti koncu 5. stol. je bilo na griču zgrajenih nad dvajset hiš in več cerkva. Ostanki so v dokaj dobrem stanju in zaščiteni. Prav zaradi teh ostankov in bogatih najdišč je grad uvrščen med najpomemnejše poznoantične hribovske naselbine v Vzhodnih Alpah.

Od gradu smo se spustili na cesto po strmih stopničkah.

Še skupinska slika po prvem delu opravljene poti.

Čez cesto smo po visečem mostu prečkali reko Sočo in se podali do slapu Kozjak.

Potok Kozjak je levi pritok Soče. Na svoji poti proti Soči dela kar šest slapov. Najbolj znan in ta turistični dostop urejen je Veliki Kozjak (15m visok). Iz dolbel je kar veliko podzemno dvorano, na katere dnu je temnozelen tolumn. Tu se počutiš, kot da si v kraški jami. Nižje ob toku je tik ob kamnitem mostu (zgrajen 1895) 8m visok Mali kozjak.

Vidno navdušeni nad naravo smo šli dalje proti trdnjavi.

Od tu smo hodili dalje po spominski poti prve svetovne vojne proti trdnjavi. Strelni položaji in opazovalne točke so na vrhu vzpetine. Nedaleč je globoko v pobočju urejena votlina, zavetišče vojakov, ki pripada celotnemu sistemu krožne obrambe. Večina jarkov je uničenih, trije so vidni. Z najvišje opazovalne točke je vidno celotno avstroogrsko bojišče in čudovit pogled na reko Sočo.

Skozi jarke smo se nato spustili v dolino.

Naši "kuharji" so nas čakali s pripravljeno hrano. Kako je teknila! Še zlasti grozje.

Še izmenjava daril in žigosanje spominskih knjig z žigi IVV .

V penzionu smo se od Estoncev poslovili.
Še spominska slika s predsednikom Estonske
IVV g. Meijel Rein (prvi z leve).

Vabljeni na pohode v Sloveniji še kdaj!